

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 407

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 192 din 7 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă	2-3
Decizia nr. 214 din 12 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal	4-6
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
19. — Ordonanță de urgență pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2016 privind stabilirea măsurilor necesare în vederea asigurării resurselor financiare pentru achiziționarea unui bun aparținând patrimoniului cultural național mobil clasat în categoria tezaurul patrimoniului cultural național mobil	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
942. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru abrogarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.234/2006 privind aprobarea Codului de bune practici în fermă	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 192**

din 7 aprilie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (2)
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția I de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 11.418/30/2013 și care constituie obiectul Dosarului nr. 993D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, ca urmare a faptului că, prin Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, Curtea a constatat că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate și în cauza de față sunt neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.418/30/2013, **Curtea de Apel Timișoara — Secția I de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs introdus împotriva sentinței pronunțate într-o acțiune prin care s-a solicitat anularea unei dispoziții emise de primarul comunei Palanca, județul Bacău, privind recuperarea unor sume datorate bugetului local.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că întregul raționament reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 462 din 17 septembrie 2014 cu privire la persoanele fizice este aplicabil și în cazul persoanelor juridice, întrucât și în cazul acestora s-ar putea reține că obligația angajării unui avocat în recurs ar putea reprezenta o sarcină disproporționată, de natură a le descuraja să apeleze la serviciul justiției, fiind astfel afectate drepturile și libertățile fundamentale

consacrate de art. 21 și 24 din Constituție, care se referă la părțile litigante, indiferent dacă acestea sunt persoane fizice sau juridice. Se arată că dreptul la un apărător ales, reglementat ca o garanție a dreptului la apărare, nu poate fi transformat într-o obligație ori într-o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, precizând că instanța de contencios constituțional a admis deja excepția de neconstituționalitate având ca obiect textul de lege criticat în cauza de față.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următoarea redactare: „*La redactarea cererii și a motivelor de recurs, precum și în exercitarea și susținerea recursului, persoanele juridice vor fi asistate și, după caz, reprezentate, sub sancțiunea nulității, numai de către un avocat sau consilier juridic, în condițiile legii.*”

11. În opinia instanței de judecată care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 24 — *Dreptul la apărare* din Constituție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că textul de lege criticat și în cauza de față contravine dispozițiilor constituționale care garantează dreptul de acces liber la justiție și dreptul la apărare.

13. În acest sens, Curtea a observat, în primul rând, că exigențele și garanțiile rezultate din drepturile și libertățile fundamentale reglementate prin Constituție sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice, în măsura în care conținutul lor

normativ este compatibil cu natura, specificul și particularitățile care caracterizează regimul juridic al persoanei juridice (paragraful 27). În acest context, Curtea a reținut (paragraful 28) că, în cauza de față, exigențele rezultate atât din art. 21 privind accesul liber la justiție, cât și din art. 24 privind dreptul la apărare, ca garanție a procesului echitabil, sunt aplicabile și în privința persoanelor juridice.

14. Pornind de la premisa necesității recunoașterii garanțiilor dreptului la un proces echitabil și persoanelor juridice și aplicând *mutatis mutandis* raționamentul cuprins în considerentele Deciziei nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, referitor la obligativitatea reprezentării prin avocat a persoanelor fizice în recurs, Curtea a constatat (paragraful 29) că obligația reprezentării și asistării persoanelor juridice prin consilier juridic sau avocat pentru exercitarea recursului echivalează cu o condiție de admisibilitate a exercitării unei căi de atac; pe de altă parte, dreptul de a avea un reprezentant convențional este transformat într-o obligație, în cazul recursului.

15. Și în cazul persoanelor juridice (indiferent că sunt de drept public sau de drept privat), textul de lege criticat restrânge liberul acces la justiție și dreptul la apărare. Efectuând un test de proporționalitate (paragraful 29) pentru a verifica dacă limitele aduse prin intervenția legiuitorului — respectiv reglementarea obligativității reprezentării și asistării persoanelor juridice prin consilier juridic sau prin avocat în etapa procesuală a recursului — reprezintă o limitare rezonabilă care să nu fie disproporționată față de obiectivul urmărit și care să nu transforme dreptul în unul iluzoriu/teoretic, Curtea a constatat că nu se asigură un just echilibru între măsura care a determinat limitarea dreptului de acces liber la justiție și scopul legitim urmărit, neexistând un raport rezonabil de proporționalitate între cerințele de interes general referitoare la buna administrare a justiției și protecția dreptului la apărare și a accesului liber la justiție. Astfel, prin condiționările impuse realizării interesului general — care constă în asigurarea unei reprezentări juridice adecvate a părților și asigurarea funcționării corespunzătoare a instanțelor de recurs — este afectat în mod iremediabil interesul persoanei care dorește să recurgă la concursul justiției în vederea realizării drepturilor și intereselor sale legitime. Condiționarea exercitării căii de atac

de angajarea sau numirea unui consilier juridic sau de încheierea, în mod obligatoriu, a unui contract de asistență judiciară, drept condiție de admisibilitate a recursului, impune în sarcina persoanei juridice atât condiții excesive pentru exercitarea căii de atac a recursului, cât și costuri suplimentare pentru plata serviciului justiției (paragraful 30).

16. Mai mult, Curtea a observat că, în ce privește autoritățile și instituțiile publice ale administrației publice centrale și locale, există și un impediment legal, reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, care a instituit regula potrivit căreia serviciile juridice de consultanță, de asistență și/sau de reprezentare se asigură, în primul rând, de către personalul propriu, respectiv de către personalul de specialitate juridică angajat în aceste entități. Numai în situații temeinic justificate, în care activitățile juridice de consultanță, de asistență și/sau de reprezentare, necesare entităților mai sus menționate, nu se pot asigura de către personalul de specialitate juridică angajat în aceste entități, pot fi achiziționate servicii de această natură, în condițiile legii. Or, în acest caz devin aplicabile dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, dar, indiferent de procedura de atribuire a contractului de achiziție publică la care se apelează, există riscul ca, până la finalizarea și concretizarea procedurii de achiziție, să fie depășit termenul legal de exercitare a căii de atac (paragraful 35).

17. Având în vedere că prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată anterior publicării în Monitorul Oficial al României a deciziei de admitere mai sus citate și ținând cont de faptul că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, soluția ce urmează să fie pronunțată în cauza de față este cea de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Timișoara — Secția I de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 11.418/30/2013.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția I de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 12 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3)
teza a doua din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, excepție ridicată de Adriane Nucă în Dosarul nr. 9.819/176/2014 al Judecătoriei Alba Iulia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.081D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 9.819/176/2014, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Adriane Nucă cu ocazia soluționării unei cauze privind tragerea la răspundere penală pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de furt, prevăzute și pedepsite de art. 228 alin. (1) din Codul penal.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora împăcarea produce efecte dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței, încalcă principiile constituționale privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac. În acest sens arată că acțiunea penală — care are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni [art. 14 alin. (1) din Codul de procedură penală] — nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă a intervenit împăcarea [art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală], astfel că, în cursul judecății, acțiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de încetare a procesului penal [art. 17 alin. (2) din Codul de procedură penală] pronunțate pentru cazul prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală referitor la împăcare. Dispozițiile de lege criticate limitează

posibilitatea împăcării, stabilind ca limită în timp momentul citirii actului de sesizare a instanței. În schimb, pentru a se dispune condamnarea sau achitarea unei persoane nu există nicio astfel de limitare, în condițiile în care condamnarea vizează exercitarea acțiunii penale până la momentul la care rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, în caz contrar dispunându-se achitarea. Așadar, acțiunea penală se exercită și după momentul citirii actului de sesizare a instanței, în vederea aflării adevărului, urmărindu-se doar stingerea acțiunii penale prin condamnare ori achitare, iar nu și stingerea acesteia prin încetarea procesului penal ca urmare a împăcării. Arată că, potrivit alin. (1) și (2) ale art. 21 din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept. Câtă vreme dreptul persoanelor de a se împăca este limitat în timpul judecății până la un anumit moment, înseamnă că se îngreudește exercitarea acestuia. Or, Constituția garantează dreptul de a se adresa justiției, inclusiv pentru apărarea dreptului de a se împăca cu persoanele vătămate, acesta fiind interesul urmărit de autoarea excepției, care este judecată pentru săvârșirea infracțiunii de furt. Autoarea excepției arată, astfel, că a fost trimisă în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de furt simplu, iar, în cazul reparării prejudiciilor, persoanele vătămate înțeleg să se împăce cu inculpata, față de care s-a luat, însă, măsura controlului judiciar, cu obligația de a nu lua legătura cu persoanele vătămate, ulterior inculpata fiind arestată. Astfel, deși, teoretic, inculpata arestată preventiv poate lua legătura cu persoanele vătămate pentru a se împăca, practic, însă, acest lucru este imposibil. Autoarea excepției mai arată că, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Astfel, acțiunea penală se exercită și prin promovarea căilor de atac, dar împăcarea persoanelor nu poate fi făcută în calea de atac, căci această posibilitate se epuizează în fața instanței de fond, când inculpatul se bucură, încă, de prezumția de nevinovăție. Consideră că această limitare temporală încalcă și prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât procesul în care se exercită acțiunea penală este unul neechitabil, prin excluderea împăcării în căile de atac garantate de art. 129 din Constituție. Pe de altă parte, limitarea modalității de stingere a acțiunii penale prin împăcare, până la citirea actului de sesizare a instanței, încalcă și prevederile art. 24 din Constituție care garantează dreptul la apărare, întrucât inculpatul nu poate să formuleze apărări în sensul de a intenționa împăcarea cu persoanele vătămate. Dreptul și interesul persoanelor vătămate de a urmări obținerea imediată a reparării prejudiciului sunt încălcate, de asemenea, prin limitarea temporală. În concluzie, împăcarea trebuie să nu fie limitată în timp și să fie posibilă până

la rămânerea definitivă a hotărârii, așa cum până la acel moment inculpatul se bucură de prezumția de nevinovăție.

6. **Judecătoria Alba Iulia** apreciază că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale, întrucât stabilirea unui termen-limită până la care poate interveni împăcarea asigură disciplinarea procesului penal și exercitarea drepturilor procesuale cu bună-credință.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 129 din Legea fundamentală nu pot fi interpretate în sensul posibilității nelimitate a părților de a beneficia în căile de atac de orice mijloc procesual care stă la dispoziția lor în timpul judecării în primă instanță. De asemenea face trimitere și la Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit.

9. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 alin. (3) din Codul penal este inadmisibilă, invocând, în acest sens, Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal. Din notele scrise ale autoarei excepției, depuse în motivarea criticii, reiese, însă, că aceasta privește doar dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, care au următorul cuprins: „*Împăcarea produce efecte [...] dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței*”.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta

cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 18 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând, în acest sens, că dispozițiile art. 159 din Codul penal, ce încheie sediul materiei rezervat ansamblului cauzelor de înlăturare a răspunderii penale, reglementează instituția împăcării, care constituie înțelegerea intervenită între persoana vătămată/parte civilă și suspect/inculpat de a pune capăt conflictului născut din săvârșirea infracțiunii și de a renunța la punerea în mișcare a acțiunii penale sau la continuarea procesului penal. Cu același prilej, Curtea a constatat că împăcarea — act bilateral caracterizat prin acordul de voință dintre persoanele între care intervine — este o cauză care înlătură răspunderea penală în privința anumitor infracțiuni, stingând și acțiunea civilă, efecte care se produc dacă împăcarea are loc până la citirea actului de sesizare a instanței [art. 159 alin. (1), (2) și (3) din Codul penal]. Pentru anumite categorii de persoane fizice sunt înscrise anumite cerințe în alin. (4) al art. 159 din Codul penal, iar pentru persoanele juridice cerințele sunt prevăzute de alin. (5) și (6) ale articolului menționat (paragraful 12).

15. Cu privire la conținutul instituției împăcării din noul Cod penal, prin decizia citată anterior, Curtea a reținut că acesta a fost, în mod substanțial, reconsiderat față de cel din Codul penal din 1969 (art. 132), prin instituirea unor noi condiții și introducerea de dispoziții exprese privind funcționarea instituției în cazul persoanei juridice, remarcându-se, în primul rând, restrângerea sferei infracțiunilor în cazul cărora este aplicabilă. Astfel, potrivit art. 159 alin. (1) din Codul penal, împăcarea poate interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres. Instituția împăcării este incidentă în cazul următoarelor infracțiuni: furt — art. 228 din Codul penal; furt calificat — art. 229 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Codul penal; furt în scop de folosință — art. 230 din Codul penal — în temeiul art. 231 alin. (2) din Codul penal; însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor — art. 243 din Codul penal; înșelăciunea — art. 244 din Codul penal; înșelăciunea privind asigurările — art. 245 din Codul penal. De asemenea, tot în Codul penal sunt evidențiate și alte incriminări, respectiv aceea de la art. 199 alin. (2) referitoare la violența în familie, infracțiunile de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196, săvârșite asupra unui membru de familie, când acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu, iar împăcarea înlătură răspunderea penală. Totodată, în cazul infracțiunilor de lovire sau alte violențe prevăzute în art. 193 din Codul penal și de vătămare corporală din culpă prevăzută în art. 196 din Codul penal, săvârșite asupra unui membru de familie, împăcarea înlătură răspunderea penală numai dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu, și nu la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Așadar, prin noul Cod penal s-a produs răsturnarea regulii valabile în reglementarea anterioară, împăcarea putând interveni numai în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu și numai dacă legea o prevede în mod expres [art. 159 alin. (1) din Codul penal]. Un alt element de noutate este introdus de dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal și vizează momentul procesual până la care poate interveni împăcarea, și anume până la citirea

actului de sesizare a instanței, ceea ce înseamnă că împăcarea poate interveni în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și în fața instanței de fond, dar numai până la citirea actului de sesizare. Referitor la momentul procesual până la care poate interveni împăcarea în situațiile tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, prin Decizia nr. 508 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 843 din 19 noiembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 159 alin. (3) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care se aplică tuturor inculpaților trimiși în judecată înaintea datei intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și pentru care la acea dată momentul citirii actului de sesizare a instanței fusese depășit. În consecință, până la încetarea situațiilor tranzitorii generate de intrarea în vigoare a noului Cod penal, împăcarea poate interveni până la primul termen de judecată stabilit ulterior datei publicării Deciziei nr. 508 din 7 octombrie 2014 în Monitorul Oficial al României, Partea I — paragrafele 23 și 25 din această din urmă decizie —, Curtea răspunzând, astfel, exigențelor principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile, prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție (paragrafele 13—16 din Decizia nr. 18 din 19 ianuarie 2016).

16. De asemenea, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 18 din 19 ianuarie 2016, că procesul echitabil nu presupune un drept al părților și al subiecților procesuali principali de a dispune, prin împăcare, cu privire la acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, întrucât aceasta este atributul exclusiv al statului, art. 21 alin. (3) din Constituție reglementând doar modul echitabil de

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adriane Nucă în Dosarul nr. 9.819/176/2014 al Judecătorei Alba Iulia și constată că dispozițiile art. 159 alin. (3) teza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Alba Iulia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 10/2016 privind stabilirea măsurilor necesare în vederea asigurării resurselor financiare pentru achiziționarea unui bun aparținând patrimoniului cultural național mobil clasat în categoria tezaurul patrimoniului cultural național mobil

Având în vedere necesitatea asigurării fondurilor pentru achiziționarea operei de artă „Cumînțenia Pământului”, realizată de sculptorul Constantin Brâncuși, bun cultural de patrimoniu clasat în categoria valorică tezaurul patrimoniului cultural național mobil, ținând cont de faptul că mecanismul de colectare instituit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2016 privind stabilirea măsurilor necesare în vederea asigurării resurselor financiare pentru achiziționarea unui bun aparținând patrimoniului cultural național mobil clasat în categoria tezaurul patrimoniului cultural național mobil s-a dovedit insuficient pentru atragerea sumei care va completa fondurile alocate de la bugetul de stat, precum și de faptul că timpul rămas pentru finalizarea colectei publice este foarte scurt raportat la suma necesară,

constatând faptul că realizarea achiziției operei de artă prin atragerea fondurilor necesare poate fi finalizată doar prin crearea și diversificarea mecanismelor de colectare a fondurilor și a celor de colaborare cu persoanele juridice interesate și care sunt în măsură să acorde sprijin Ministerului Culturii, se impun măsuri legislative în acest scop, în regim de urgență.

Interesul general vizează asigurarea accesibilității operei de artă „Cumînțenia Pământului”, realizată de sculptorul Constantin Brâncuși, bun cultural de patrimoniu clasat în categoria valorică tezaurul patrimoniului cultural național mobil, operă unică la nivel internațional, prin achiziționarea bunului de către stat și expunerea acesteia în colecții publice.

Totodată, prin asigurarea și completarea mecanismelor și pârghiilor de strângere a fondurilor necesare pentru achiziționarea de către stat a operei de artă „Cumînțenia Pământului”, realizată de sculptorul Constantin Brâncuși, bun aparținând patrimoniului cultural național mobil clasat în categoria tezaurul patrimoniului cultural național mobil, se evită scoaterea operei din circuitul public și în acest fel se asigură respectarea unui drept și principiu constituțional, accesul cetățenilor la cultură.

Având în vedere faptul că pentru achiziționarea operei de artă „Cumînțenia Pământului”, realizată de sculptorul Constantin Brâncuși, pot fi donate sume până la termenul-limită de 30 septembrie 2016,

ținând cont de faptul că în lipsa acestor măsuri legislative luate în regim de urgență există pericolul de a nu putea fi strânsă, în timpul scurt rămas, suma necesară achiziționării operei de artă de către statul român, și prin aceasta să fie afectate negativ însuși scopul actului normativ supus modificării și accesul public la bunul de patrimoniu,

în considerarea faptului că aspectele mai sus menționate constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, impunându-se adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2016 privind stabilirea măsurilor necesare în vederea asigurării resurselor financiare pentru achiziționarea unui bun aparținând patrimoniului cultural național mobil clasat în categoria tezaurul patrimoniului cultural național mobil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din data de 6 aprilie 2016, se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (5)–(7), cu următorul cuprins:

„(5) Ministerul Culturii poate încheia contracte cu persoane juridice de drept privat cu sau fără scop lucrativ, pentru a sprijini colectarea fondurilor, în numele, pe seama Ministerului Culturii și în scopul achiziționării bunului prevăzut la art. 1.

(6) Persoanele juridice prevăzute la alin. (5) vor fi selectate în condiții transparente și nediscriminatorii, având la bază capacitatea administrativă a acestora de a sprijini colectarea fondurilor și/sau experiența în colectarea donațiilor. Cerințele minime privind capacitatea administrativă de a sprijini colectarea fondurilor și/sau experiența în colectarea fondurilor vor fi stabilite prin ordin al Ministrului Culturii, în termen de 7 zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(7) Persoanele juridice prevăzute la alin. (5) vor deschide pentru colectarea fondurilor conturi proprii, prin intermediul

cărora urmează a se derula doar operațiuni de încasare a donațiilor și, respectiv, de virare către contul deschis de Ministerul Culturii la Trezorerie.”

2. După articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 31, cu următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) Prin contractele încheiate potrivit prevederilor art. 3 alin. (5) se vor stabili, în mod expres, modalitățile de colectare a fondurilor, termenele până la care fondurile colectate de către persoanele juridice de drept privat, în numele, pe seama Ministerului Culturii și în scopul achiziționării bunului prevăzut la art. 1, vor fi virate în contul deschis conform prevederilor art. 3 alin. (1).

(2) Pentru sumele colectate în valută de către persoanele juridice de drept privat potrivit prevederilor art. 3 alin. (5) se aplică regulile stabilite la art. 3 alin. (3).

(3) Toate cheltuielile necesare pentru colectarea fondurilor și pentru gestionarea conturilor deschise în lei și în valută vor fi suportate integral din fondurile persoanelor juridice prevăzute la art. 3 alin. (5).

(4) Până la virarea în integralitate a sumelor colectate de către persoanele juridice de drept privat, în baza contractelor încheiate cu Ministerul Culturii, acestea răspund de integritatea și de gestionarea acestora, în condițiile legii.”

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
p. Ministrul culturii,
Alexandru-Vasile Oprean,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.234/2006 privind aprobarea Codului de bune practici în fermă

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 185.476 al Direcției managementul resurselor de apă din 11 mai 2016,

în temeiul art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 1.234/2006 privind aprobarea Codului de bune practici în fermă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 15 și 15 bis din 10 ianuarie 2007, se abrogă.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Simona Olimpia Negru,
secretar de stat

București, 19 mai 2016.
Nr. 942.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

